

Egy férfi

George a lakókocsijában dőglött, háton fekvé bámulta a kicsiny, hordozható tévét. A vacsora meg a reggeli edényei mosatlanul hevertek szanaszét, George arcát sűrű borosta fedte, sodort cigarettáinak hamuja pedig rendszerint az alsónadrágján kötött ki. Némelyik darabka még mindig parázsolt, s ha ezek közül valamelyik nem a gatyáján, hanem a bőrén landolt, káromkodva söpörte le a padlóra. Egyszer csak kopogtak az ajtón. Komótosan föltápáskodott, hogy kinyissa. Constance volt az. Táskájában egy teli üveg whisky.

„George, otthagytam azt a barmot, nem bírtam tovább elviselni a marháját.”

„Ülj le.”

George kinyitotta az üveget, kerített két poharat, mindkettőt harmadáig töltötte whiskyvel, majd kétszer annyi vizet engedett hozzájuk. Leült az ágyra Constance mellé, aki közben előhalászott egy cigarettát, és rágyújtott. Részeg volt, kezei reszkettek.

„Elhoztam az átkozott pénzét is. Fölmarkoltam a kurva pénzét, és megléptem, miközben melózott. El se tudod képzelni, mennyit szenvedtem a rohadékja mellett.”

„Adj egy slukkot” mondta George. Constance közelebb hajolt, hogy átpasszolja cigarettáját, George ekkor átölelte, még közelebb húzta, majd megcsókolta.

„Hiányoztál te szemét” szólalt meg Constance.

„Hiányoznak a szép lábaid, Connie. Tényleg sóvárogtam a mesés lábaid után.”

„Még mindig tetszenek?”

„Már a látványuktól begerjedek.”

„Soha nem tudnék egy egyetemistával” mondta Connie. „Túl puhák, akár a tejbe áztatott pirítós. És állandóan kitakarította a hátát. George, tisztára mint valami szobalány. Mindent elvégzett. Egy folt se maradt. A marharagut ki lehetett volna enni még a kloxyóából is. Igazi antiszeptikus, az volt.”

„Igyál, jobb kedvre derít.”

„És bénázott az ágyban.”

„Úgy érted, nem állt föl neki?”

„Oh, fölállt neki, állt neki állandóan. De fogalma sincs arról, hogyan kell egy nőt boldoggá tenni. Nem tudta, mit kell csinálni.

A pénz, a neveltetés; használhatatlan volt."

„Bárcsak én is egyetemet végeztem volna."

„Neked nincs rá szükséged. Neked mindened megvan, ami kell, George."

„Én csak egy lakáj vagyok. Csak a mocskos melók jutnak."

„Mondom, hogy mindened megvan, ami kell, George. Te tudod, hogyan kell egy nőt boldoggá tenni."

„Tényleg?"

„Igen. Nem fogod elhinni! Ránkjárt az anyja! Az anyja! Hetente kétszer vagy háromszor. És csak ült ott és engem bámult, úgy tett, mintha kedvelne, de végig úgy bánt velem, mintha valami kurva volnék, Akár egy hírhedett ringyó, aki elrabolja tőle a fiát! Az ő kicsi Wallace-a! Krisztusom! Micsoda szar! Kijelentette, hogy szeret. Erre azt mondtam, 'Nézz a pinámra, Walter!' És ő nem nézte meg. Azt mondta, 'Nem akarom látni azt a dolgot.' Azt a dolgot! Így hívta! Ugye te nem félsz a pinámtól, George?"

„Eddig még sohasem harapott meg."

„De te igen, és kószolgattad is, ugye, George?"

„Azt hiszem."

„És nyalogattad, szívogattad?"

„Meglehet."

„Átkozottul jól tudod te, George, hogy mit csináltál."

„Mennyi pénzt hoztál el?"

„Hatszáz dollárt."

„Nem szeretem az olyan embereket, akik meglopnak másokat, Connie."

„Ezért vagy csak egy kibaszott tányérmosó. A becsületesség. Pedig ő akkora segg, George. Neki nem gond a pénz, én meg rászolgáltam... ő, az anyja, a szerelme, az anya-szerelme, a kis fénylő mosogatója meg a rettyója, a szemetes zsákok, a szájszag elleni spray-k, az arcbalzsamok, a gyöngécske merevedései és az óvatosskodó ágyjelenetei. Mindent magáért, érted, mindent magáért. Te tudod, mit akar egy nő, George."

„Kösz a whisky-t, Connie. Adj még egy cigit."

George újra töltött. „Hiányoztak a lábaid, Connie. Igazán, nagyon hiányoztak. Tetszik, ahogy a magas sarkú cipődben lépkedsz. Megőrjít. A modern nők nem tudják, mi hiányzik belőlük. A tűsarok formázza a lábikrát, a combot, a segget, ritmust ad a járásnak. Tényleg begerjeszt."

„Úgy beszélsz, mint egy költő, George. Néha. Pokoli mosogató vagy.”

„Tudod mit szeretnék most tenni?”

„Mit?”

„Az övemmel csapkodni a lábaid, a hátsód, a combjaid. Szeretném látni, hogy reszketsz és sírsz, aztán amikor már sírva remegsz, beléd bikáznék, tiszta szerelemből.”

„Nem akarom, George. Azelőtt soha nem beszéltél így hozzám. Te mindig jól bántál velem.”

„Húzd följebb a ruhád.”

„Mi?”

„Húzd följebb a ruhád. Többet akarok látni belőled.”

„Szereted a lábaimat, ugye, George?”

„Hadd ragyogja be őket a fény.”

Constance fölrántotta a ruháját.

„Istenem, szent szar” nyögte ki George.

„Tetszenek?”

„Megveszek értük!” George ezután előrehajolt az ágyban, és keményen pofon vágta Constance-t. Kifordult szájából a cigaretta.

„Ezt most miért kaptam?”

„Rámásztál Walterre! Megnyomtad!”

„És mi a fene van akkor?”

„Gyerünk, húzd följebb a ruhád!”

„Nem.”

„Tedd, amit mondtam!” George még nagyobb taslit adott. Constance újfent rántott egyet a szoknyáján.

„Föl, egészen a bugyiig!” üvöltötte George. „A bugyit nem akarom látni!”

„Jezzusom, George, mi történt veled?”

„Kimagoztad WALTERT!”

„George, esküszöm, te megőrültél. El akarok menni. Hagyj lelépni, George!”

„Ha megmozdulsz, megöllek!”

„Megölnél?”

„Esküszöm!” George fölkel, öntött magának egy whisky-t, beynelte, majd leült Constance mellé. Fogta a cigijét, és Constance csuklójához nyomta. Constance fölüvöltött. Könyörtelenül ott tartotta, végül abba hagyta.

„Én férfi vagyok, kicsim, érted?”

„Tudom, hogy férfi vagy, George.”
„Nézd az izmaidat!” George fölült, hogy megfeszítse mindkét karját.

„Csodálatos, ha? Nézd ezt az izmot! Érezd! Érezd!”
Constance megtapintotta az egyiket, majd a másikat.

„Igen, gyönyörű tested van, George.”

„Én férfi vagyok. Csak egy mosogató, de férfi, igazi férfi.”

„Tudom, George.”

„Nem az a tejes fos, akit elhagytál.”

„Tudom.”

„És tudok énekelni is. Hallanod kellene a hangom.”

Constance ülve maradt. George rákezdte. Elénekelte az „Old Man River”-t. Azután a „Nobody Knows The Trouble I’ve Seen”-t. Majd a „The St. Louis Blues” következett. A „God Bless America” közben többször megállt, fölnevetett. A végén leült Connie mellé. „Connie, csodálatos lábaid vannak” mondta, s kért még egy cigit. Elszívta, megivott még két italt, azután Connie harisnyás lábaira hajtotta a fejét, az ölébe, és azt mondta, „Connie, azt hiszem, nem vagyok elég jó, azt hiszem, örült vagyok, bocsánat, hogy megütöttelek, sajnálom, hogy megégettelek a cigivel.”

Constance csak ült ott. Ujjaival George hajában turkált, simogatta, csitíttgatta. Nemsokára elaludt. Kicsit még várt, majd fölemelte George fejét, és a párnára helyezte, azután a lábait is az ágyra rakta, s kiegyenesítette. Fölkelt, odasétált az üveghez, öntött a poharába egy korty whiskyt, engedett hozzá némi vizet, és bedobta. Ezután odasétált a lakókocsi ajtajához, kinyitotta, kilépett rajta, és becsukta maga után. Végigment a hátsó udvaron, kinyitotta a kert kapuját, s elindult a bejárón, amit beragyogott az éjjel egy órai hold. Ugyanaz a felhőtlen ég fogadta. Kiért a sugárútra, majd keletnek vette az irányt, hogy eljusson a The Blue Mirrorba. Bement, a bár végében ott ücsörgött részegen magában Walter. Constance odasétált, hogy leüljön mellé. „Hiányoztam, drágám?” kérdezte. Walter fölpillantott. Megismerte. Nem válaszolt. A pultos felé fordította fejét, aki elindult az irányukba. Jól ismerték egymást.

Domokos Tamás fordítása